

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ISSIZ

CENK GÜNDOĞDU

ben eskiden bir perşembeye giderdim / böyle suç gibi akla sığmaz
acı gibi / hayata dökülen yokuşlarda üzüntüydim / şimdi üstüm
başım bir hayatta uçurum

2013 METİN ALTIOK ŞİİR ÖDÜLÜ

2013 ARKADAŞ Z. ÖZGER ŞİİR ÖDÜLÜ

4. BASIM

ŞİİR

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Cenk Gündoğdu

1976'da Ankara'da doğdu. İşletme ve güzel sanatlar fakültelerinde okudu. KOÜ Güzel Sanatlar Fakültesi Sahne Sanatları Bölümü Dramatik Yazarlık Ana Sanat Dalı'ndan mezun oldu. Aleksandr Sergeyeviç Griboyedov'un *Akıldan Bela* adlı tiyatro oyununun çevirisini (E. Toprak ile) ve *Radyonun İçindekiler* adlı oyununu yayımladı (2011). *Issız* (2012) adlı ilk şiir kitabı ile Arkadaş Zekai Özger ve Metin Altıok Şiir Ödülleri'ne değer görüldü. Alternatif şiir yıllığı *Şiir Defteri*'nin eşhazırlayıcısıydı (2005-2014). *Radyonun İçindekiler* adlı oyununu İstanbul Şehir Tiyatroları'nda izleyiciyle buluşturdu (2016). İkinci şiir kitabı *Harap*'la (2016) Dağlarca Şiir Ödülü'ne değer görüldü. 2001 yılından beri kurduğu *Üç Nokta* edebiyat dergisinin editörlüğünü sürdürüyor.

Kırmızı Kedi Yayınevi: 131
Şiir: 9

İssız
Cenk Gündoğdu

© Cenk Gündoğdu, 2012
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2012

Yayın Yönetmeni: Enis Batur

Kapak Tasarımı: Melis Rozental
Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Mayıs 2012, İstanbul
Dördüncü Basım: Aralık 2017, İstanbul
ISBN: 978-605-5340-39-1
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi

kirmizikedi@kirmizikedi.com / www.kirmizikedi.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzkedikitap
kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni Mah. Emektar Sok. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Cenk Gündoğdu

ISSIZ

Şiir

gün görmemiş anam elley'e

cenk defteri

*harbi gören bir aynaydım
kör oldum*

bütün haritalar kırmızıdır

bir zaman gibi geçerken, orada
oturan yeminli asker sözleri...

savaşta konuştu keder gibi
bir haritadan
kireç gibi annelerin ağırlı yalnızlığından
gövdesi kayıp bir arkadaşta
yan yatmış üzüntüden
ve oradan oraya uçuşan harita çantasından

*bir ayağı kesik, elleri çalışkan
hızlı hızlı anlattı
sancaktardı, tepeyi göremeyen
gözleri sudan şimdi çıkmış kadar mavi*

-o zamanlar yüzüm kum torbalarına yığılıydı
günleri savaş arabaları çekiyordu
biz tükendikçe harp sürüyordu bütün radyolarda
bütün radyolarda
susmak kuralıdır sözcüklerin
diyordu bir eski general
sonra susuyorduk hepimiz
boş bir matara gibi sallanarak

ikisi oturmuş altısı yatakta, dinledi
akşama tırmanan tozlu bir kamyonu ilk kez görmüş
gibi dikkatle gibi korkuyla
tutamadı... patladı kekeme olan
son top vurduğundan beri büyüttüğü gözleriyle

düşmüş bir bulutun gölgesinde
önce kalbini sonra künyesini aradılar
cebinde kurumuş zeytin
yarım tahin, ucu sönmüş tütün
ve mürekkebi dağılmış mektupla
durmuş bir yazda tanıdılar

-kaa kkaraltı kee kkendine çee ççekiyordu hee hher şeyi
bii bbi cızırtı gii gibi
büüü büyüyordu ço çççocuklar ööö ölerek

*bir sigara gibi içine çekti pişmanlığını
köşedeki
o zaman karanlığı bilmiyordu
kendine açık bir yara buldu
orada içini döktü*

-o aralıkta
oturup dünyaya baktım
bir mektup kadar uzaktan, gök
eğilip geçiyordu içimizden
zaman kırmızıya çalarken
bir gölge gibi gittiler harp sürsün diye
boynu devrilmiş güneşin iziyle
harp sürsün diye bütün haritalardan gittiler

*yaralı bir yazın ortasına
bir kapı aralandı başı kanla sargılı
yorgun, biri ayağını çekerek geldi durdu
gitmeyi unutmuş bir tren gibi sustu*

*bir eski mutlulukla
ağaçların arasından yüzlerine
vuran güneşe baktılar, sonra
tutup o güneşi topladı içlerinden biri
bütün bir yaz o günü anlatmak için*

-sessizlik dolu bir tüfek gibidir
ne zaman patlayacağı belli olmayan
bu yüzden konuşun... açın içinizi
mesela, bizi hiç bırakmayan
şu güneşin gençliğini anlatın

*kolunda rengi solmuş beyaz bir çaputla
harbe girdi, uzağı seçemezdi
sayıları unutmak istedi hep
savaş, onu bir rüzgârın durduğu yerde bıraktı
üzgün bir bulut, çenesi düşmüş üç er,
kaydı silinmiş bir piyade tüfeği, pansuman kutusu
ve okunmamış mektupla yan yana
buldular, yine bir perşembeydi*

-o gün anlatılmaz
çocukları ölmüş annelerin acısı kadar uzundu

kumandan, sığınıklara dedi
son akşam düşerken önümüze

hatırlıyorum, ölmemişim henüz
düğünüm olacaktı
bir sabah bir ağrıya uyandım
çadırın önünde dinledim toprağı
sihhiyeydim, tüm gün yaralıydım
hiç ölmeyecek kadar ölümü bildim

*boşluğun içindeki durmuş saate baktı
dikkatle, unuttu cümle kurmayı
durmuş zamanı
güneşle yunmuş bir şehir
kadar esmerdi çiçekçinin elleri
kötü bir karanfilden şimdi gelmiş gibi*

-abe dünyaya çiçekleri ben satarım be yaa
belkim kalmamıştır şimdi tutucak bi tek
çiçekli etek de, yolunmuştur ağaç köklerim bile

aman be ya angi birini anlatayım sana
öldüm, ölümü bilerek
aman be ya aman ölüm de biter

bak, oyрат bi gül gibim budadılar bizi bir bir

*geçmişı kötü bir rüzgârın getirdiğine
inanan, devrekli baston ustası
cephede mezar kazdı toprağın çektiğini düşünerek
nasırlı elleriyle
bir tüfek gibi tuttuğu zamanı yontuyor şimdi*

-gece, tüfeğime yaslanmış bir bekçiydi
ben ölmeden önce o bağırtıyı, kanla uyuyan
sonsuz geceyi, yaşama çıkmak için çırpınan
ağzında acısını taşıyan erleri gördüm, şimdi
yaşadığıma kimse inandıramaz beni

savaş bitmedi, gömün acıları silahları toprağa
fakat toprağı nereye gömeceğiz?

*sessizdi, üç kez bacağını yokladı
yokluğa alışmak için
daha çok ağladı içinden
bir uzun yürümek düşündü
çarşıları, sokakları, alıp yanına koymak
sonra boyum kısaldı yorgunum dedi
onu bir daha kimse görmedi*

**-bunu saymıyorum, bunu saymıyorum
bir daha yaşamak istiyorum, tanrım güneşsiz dağım**

*koynundan çıkardığı solgun bir fotoğraf
ve ıhlamur kokusunu anlattı önce
elindeki listeyle ölüsünü aradığını*

-biraz uyusam belki her şey düzelir
ha şimdi bizum oralara yağmur deymişdur
yaprak yağmura doymuştur
üsteluk insan yağmura da söz geçiremeyi

keşke hiç büyümeyeydum da görmeyeydum ha bu karaltiyi

*simirnalı yorgo zeytinliklere akan
suları düzledi, gözleriyle
ağları yırtan kefalleri, devrilmiş bir tekneyi...
bu düşünceyle güçlendi, unuttu ağrısını*

-boşuna değil bu kadar günün
toplanması buraya, bu ileri geri
çekilen acılar, içimi oyan rüzgârın kahrı

harp bitti, ama denizim kan içinde
kıyım kıyıldı, varamıyorum onlara
kuşlar göğünü alıp gitmiş
şimdi bize kalan bu kadar ölü kime sığar

oysa yetişmek için durdum barışa

*öldüğüne inanmayan
ve kolunu savaşta bırakan deli yetim
yat yoklamasını alan alışkanlıkla
önündeki eski gazeteye baktı
rakamların anlamını düşündü...*

-kimse yok acıdan başka
üstelik pusulam kayıp nasıl çıkarım
buradan dünyaya, diyen o ses hiç çıkmıyor aklımdan
5559yedi 55598 55599 55600 ...bir

*pencereye doğru bakan
dilsizdi, susmayı yeni öğreniyordu
alışmak için durmadan acıyı anlatıyordu kendine...
pencereyle arasındaki mesafeyi kaldırarak*

-her şey bitti, bir şeyle her şey bitti
bunu rütbesiz adım söyledi
her şey, bir şeyle bitti
ama savaş bizimle sürüyor
boş bir ev gibi çağırdıkça toprak
doluştuk odalarına onun

üstümüze dünyanın örtüsü bir acı kapandı
bak, yine de saklıyoruz temiz bir mintan
gibi giyeceğimiz o göğü

*yazacak bir mektup istedi hep
gelecek günleri, uzağa alıŖan sözleri
boş bir kâğıtla sakladı iç ceplerinde*

*süvariymi, atıyla ağlayan
üç gündür resim yapıyor
mektup yazıyor atlara
boş bir kâğıtla büyütüyor günlerini*

-kendini sonsuzluğun kara meydanına
bağlamış atlar, uykusuz
düşmüş günün içine
yığılmış ölümü anlatıyordu gördüm
süvarisini öldüren atları

vurdular... bir tek sözle

atlar ki uykusuzluğun öbür adıdır

güneş, üç karış üstümüzdeydi
rüzgâr uzakta, dinliyordu bizi
bir tütün yaktım uzayıp kısdım
bu sıra kötü bir tayyare gibi düştü içimize gök
kan içinde gün ve arkadaşlarımın sesleri
boğuldum o suskunlukta
alevler içinde atların başları

savaş bitti, gömün atlardan kalan acıları!

*sonra bir büyük susmaya çalıştılar yenilmiş elleriyle
sessizlik koyulaştı, çoğalttı kendini simsiyah bir anıt kadar
kireç kokulu ağırlı odada
yorgun bir hatırayı taşıyan cep aynasının
dağılan sesiyle yerçekimine olan inancı arttı
birinin, acısı kırıldı, ötekiler duymadı susmaktan*

-inandık ve yürüdük
postalım beni bırakıncaya
açlık bitinceye, ateş sönünceye, su duruncaya
yürüdük... uykusuzluğa, korkuya, gözyaşına
yoktu vaktimiz, tarihimiz, takvimimiz
tahinimiz ve kefen bezimiz

ağrılar ve ağıtlar altında
o gün orada kesik bir ırmak gibi aktık
sabahtı, ağzına kadar bizimle doldu
akşam erkenden
bakın bir daha söylüyorum gün bitti, susmayın

çünkü budanmış takvimler sır tutmaz!

*gözlüklü ve zayıf olan nişanlı az konuştu...
bir fotoğrafa bakan dalgınlığa tutunarak
yürüdü yıkıntılar arasında*

-o gürültüyü unutmak için gözlüğümü
hayır! gözümü çıkardım, arkadaşlarımı
unuttum... unutmak ne kadar zor!

ama anladım, tarih çizgi çekmekmiş yüzümüze...

araya girdi aceleci biri

-iyi ki istasyon var
bir yerlerde gidiyor valizim, kaybolmadan

(hiç durmadan tekrarladı...)

-iyi ki istasyon var
bir yerlerde gidiyor valizim, kaybolmadan
ben bir kere kaybolmuştum, arkadaşımın sesinde
ateş vardı! gürültü vardı! bommba!
sonra ölmüş arkadaşlarım
başka kim vardı?

-iyi ki istasyon var...

      harp

alev yolu uzun, öncesi
zaman, g ncemizde kan

bi nefes geriden geliyoruz
gereklilik kipi: emret komutanım!
radyo konuşmaları
postal  arkısı, yol boyu
   yorum, mektubun olmasa
diyorum kendime

tesadüf kolay kabullenilmez
      harp bir kur unla ba ladı

bir kurşunla yağıyor kar
çömeliyoruz aynı ateşe
susuzluğa, kargışa, dalgınlığa
avuçlarımızda yanık tütün gözleri
hepimizin gözleri yanık
tütün gözleri

alışmak yabancılığı bırakmaktır
diyor sakalımı bilen bir ustura

zaman sayıyor posta kapısı
ve öğreniyoruz topraktan
bir leke olduğumuzu
bastıkça yüzümüze kar gibi kan
bulunmuyor ağrının kalbi

çünkü harp bir kurşunla başladı!

cepheden gelen haberlere inanmayın!

uzun akşamlı atlarıyla trenler
geçiyor annelerin avlusundan
kasabanın ağıdıyla süzülerek
büyüyor miğferin kalbi gözlerinin içinde
uzak, mektupların değdiği hazine

bir haritayı yerden kaldırmak için
çocuklarını büyüten halk
kırmızı oldukça toprağa
göğü kaldırıyor aradan
ruhunu unutan ağrı

ölüme çatılmış ateş
yaralı konuşma
ezberlenmiş allah
beni tarif ediyor
kaybedilmiş güneş çölüne
tüfeğimi arıyorum
geri çekildikçe gün, günlerin içinden

uzun akşamlı atlarıyla geçiyor
annelerin uykusundan
bir tren susması
anlamını arayan çocuk
kanlı mintan, yaralı tuz

cephe gerisinde topal bir ayak
gibi bekleyen şehrin gölgesi
düşüyor acının ağzından:

cepheden gelen haberlere inanmayın!

kuşku yok

boynumuzda metal yazıtlar
mektup saatleri, tütün tablası
bir fotoğrafık tarihle
geri çekiliyoruz, arkadaş
yıkıntıları arasında
kırgın günler

bi düşsek sipere ah
bi düşsek diyoruz
nefes boşluğuna toprağın
yeryüzünü öğretebiliriz ölüme
ve ateş tarlasına

günler bulutlarda, dumanlı
ağlarda bombalarla *görölmüştür*

sonra her şey yanık
bir akşamüstü oldu
renksiz, bir çığlık tutuştu
bir yok oluş isteği
sınırlarını yeniledi dünyanın
ve gerçek öldü bilerek kendini

kuşku yok, yasaıydı savaşı

çenemizi çeken yağmurdu gördüm!

defterinde gömleğim

'hazır ol' deme, ölüm...
dönüyoruz de

yorgun bir kamyonun üstünde
çarşambayı geçerken
iyiyiz... gelecek günlerden
konuşuyoruz, düşlerimizi çiçekleyen evleri
soluklanacak uykusuzluğumuzu
benden önce içeri giren neşeyi
unuttuğumuz gülmeyi ve
ilk defa karşılaştığımız anlamı

çıkınca geceden
genişliyoruz dünyalar kadar
yüzümüzde başlayan sevinç
öğretiyoruz yenilmiş ellerimizi alan cepheye
unutmak için savaşın gölgesini
ucu açılmış bir kalem gibi
anlatıyoruz, susmadan ve hiç durmadan
aramızda, hızla büyüyen yağmura
uzaklaştığımız yollara ve
gözyaşıyla doldurduğumuz namlulara

sonra cephedeyiz... orada,
toprağın böğründen oyduğumuz o çukurda

resim yapan tanrıyı
içinin boyasını döken arkadaşımı
ölümün hallerini
görüyorum bir eski fotoğraf gibi

birazdan gök düşecek
boşluğu çizecek kuşlar
parmak izim çekilecek

kötü bir göğün üstünde
defterinde gömleğim, uykusuz halim
bilinecek

adımı çizme gücenirim!

jose'nin göğü

bir düzlükte vurdular gençliğini
çayırların tutuştuğu ateşle
işte orada, o sebepsiz kıraçta
bir çığılığa sustum
bir geceye söndüm
sonra ilerleyen pazar
durmadan kararan kanla
beni kendine kattı

ah o zalim derinlik
üzdün gözlerimi, yalnız
bi vakit bir düzlükte bulundum
oysa eriyip gitmek isterdim
atınla yazılmış o ıssızlığa
kanatlarıyla geçtiğin rüzgâra

bir çiçeği savunmanın sesi,
ellerinle dokunmak için
dünyaya nişanlanan isyana
taşıdın kendini o büyük sonsuzlukla

bir düzlüğün bir dağı geçişi
bu olmalı işte korkunç büyük yenilmek
dört nala göğü boşaltmak

jose, bu yazı bir gençlikte anlatılmaz

çekirdek

*bir ağaç olmak isterdim
gölgede dünya*

şimdi doğan bir gülün
sevinciyle yaşıtsın idil,
baban, uykunu gözetliyor hünerle
gece, tutkuyla adını
herkes bir şeye benzetiyor seni
mesela burnun izmir'den dökülmüş
bir ayva, nasıl da tatlı
şu dudakların, küçük güneşler
gibi bakıyor ağzındaki sesle
ısırsam kızarmısın, bu rüyayı
şenlendiren gamzeleri

annenden olanca esmerliğin, gözlerin
kimi arıyor ağladıkça, hayretler içinde
suyun coşkusu alan ellerin
daralan bir ırmağın kışıyla
bağır bağır bağırان ağzın
anlatıyor bize mutluluğu

koparıp almak istiyorum onları
bir buluşma yapmak için bu sevinçten

çarşılar yenileniyor, ekmekler kesiliyor
kediler uyanıyor, düşüyor grev, yeniliyor
insan, sürüyor savaş, binbir çılgılla
ölçülüyor tarih, ağrısıyla akşamın içimiz kararıyor
televizyon, borsa, para kasası, kredi kartı, mp3, mp5, mg3,
üç aşağı beş yukarı üç yüz köy üç günde haritadan
siliniyor bir cd çalar gibi, uzun
namlulu silahlar döndürüyor zamanı
inan, bir saat gibi başım dönüyor
tutmasam kendimi kurtulurdum, belki bu ağrıdan
kimse duymuyor, kimse ağlayan yerlerimiz

ama bunları düşünme sen
çünkü sana tutunduk
sen, bizim geleceğimize benziyorsun
görmediğimiz bir sokak, bitmeyen bir deniz,
yazılmamış bir şiir, söylenmemiş bir şarkı
sonsuz açılan o büyük güneş önleri gibi
hiç gitmediğimiz bi yer, yepyeni bir şey...

sen, hepimizi korkutacak kadar güzel bir şeysin, idil

baktıkça ağzının kıyısına kuşlar kalkıyor
durgun bir göl gibi, büyüyüp küçülüyor şimdi güller
huyum değişiyor bu bakmayla

uzaktan, çok uzaktan arkadaşlarım geliyor
yorgun bir hayatla, ben yenilmekten
uzun bir keder gibi senin yüzünde
gezinen ve bir kayayla ağrıya tutunan o çürük
ben, öyle uzak öyle ağırlı bir geçmiş için
bir kahır keseriyle doğramaya koşuyorum kendimi
trenden hızlı rüzgârdan eski
gidip geliyorum, gidip geliyorum...
kolsuz bir gömlekle
içimdeki çıldırmaya

ben eskiden bir perşembeye giderdim
böyle suç gibi akla sığmaz acı gibi
hayata dökülen yokuşlarda üzüntüydim
şimdi üstüm başım bir hayatta uçurum

fakat aldırma,
kuşlar gölü bir uçuşla alıp götürmüş
güneyde bir kasaba delirmiş bir ağaçla
ülkem sandığa düşmüş
ırakta bir köy bomba yüklü kamyonmuş
sonra patlamış gök çocuklarıyla
ağlama diyorsam da, ağlama
inandık ve seni çağırdık iki kol iki kanatla
bağır bağır
kaç gündür seninle büyüyoruz
kaç gündür oturup susuyoruz
köprülerle, yıkılan şehirlerle, öldürülen kederle
dışardaki sütle, ekmekle, düşle, gerçeikle
sana inandık ve çağırdık gel, katıl diye

bir gün unutulur aşk
kesilir elektrik bir gün
biter acı, denizler içindeki hayat
dünya insanı yanıltır
boşluk gibi hüznü
çalgılar gibi bakar kalırsın
o gün açıklanmaz hiçbir şey
açıklanmaz hayat, sınavlar, gazeteler,
telefon konuşmaları, köşe yazarları,
bordrolar, alacak verecek, sms, ımf, mit
o gün büyüdüğünüz denir, okullara
sınıflara, aşklara, iş görüşmelerine
mahkeme ilanlarına, evlenme odalarına
çalışılır artık ve bir büyümedir başlar
baş edilmez bir aşkla açıklanmaz
insanın yoksulluğu, dünyanın sonu
tanrının bir adı, insanın ilk hali
açıklanmaz o gün ilk aşk bile hiçbir şeyle
ölmekte olan ölümler, gelmekte
olan gelecek ve geçecek törensiz generaller
açıklanmaz, denize giden atlıların düşüncesi
gelinlerin ve geleneğin gecesi

bir gün a k da unutulur
bir gün sular kurur,
i defterimdeki g ller gibi, ne eyle
açıklanmaz ölüm
unutulur insan bir evde bir başına
e yayla susar hatırayla konuşur
yalnızlıkla kalkar dünyaya
bırakıp gider sabah büyük ıssızla
o gün b y d n z denir ve
Çocukluk kalır o yerde

biliyorum, bir gün *deniz de ölür*
bak, bunu bi yerlere yazıyorum
bunu bi yerlerde unutuyorum
bun ile, sonra kalır çocukluğun bize
yeni bulunmuş bir renk gibi seviniz

kaç gündür seninle büyüyörüz
ağaçla, suyla, ateşle, saatle,
aşkla yürür gibi iç içe büyüyörüz
bir çekirdek gibi içimizdesin artık...

idil, sen bir başlangıçsın
ne güzel, çalışkan bir adın var
durmadan bağırın bir ağzın
uzun bir ırmak gibi
ak diyorum, elimizden alınan güllere
geleceğin iyi günlere, güzelliğe ak istiyorum
hevesle, dünyayı paylaşacağımız sabaha

inan, benim çocukluğum olsaydın
bu kadar ağlamazdım idil,
ağlamazdım
il il
dil dil

şimdi bütün ev, içimiz dışımız
ağrıyla çekilen damarlarımız
doldurup boşalttığımız bardaklar
boşluğa kurduğumuz saatler
üstümüzden geçen ecnebi tayyareleri
kalkıp inen müminler
ve sıyrılıp gelen o büyük cumartesiler
haliçten aşağı doğru dökülen
elleri mürekkepli şairler
ki onlar cesur, âsi ve büyük ve kahramandır sayfalarda
delileri boğan sıcaklar, gökyüzünün unuttuğu kuşlar kadar
ağır ağır yaklaşan gelecek
şu vapurlar, şu çıldırmış ağaçlar, şu
şu sonsuza doğru akan ırmak
seninle dolu, bütün güzel yazlar, deli çağlar
kıpkırmızı kavanozlar, ağlayan reçeller
yazılmayı bekleyen simsiyah kağıtlar
duvardaki kavga, evdeki resim
uykusu yanında bu iyi tatiller
seninle...
batmakta olan bu güneşin kanı

ne zaman arkamızı dönsek, oturup
sussak, bir sessizliği dolaştırsak
odalar boyu özlüyoruz bir yeryüzü
gibi adınla açılan kapıyı, idil

annen soluğundan bir ülke
yaptı bak, iyilikle dolu küçüğüm
seni oraya sığdırıyor sevinçle
içimize bakıyor baban
dönüp dönüp büyüyor mu diye

küçücüğüm, bizi unutma, şimdi, değilse sonra
hatırla, seni sevmek için başlattığımız sabahı

şimdi uyu, baban saymayı unutuncaya kadar, uyu!

() nar, poyraz, ada, günçe, idil ve ömer'e...*

içindekiler

cenk defteri

bütün haritalar kırmızıdır	11
çünkü harp	28
cepheden gelen haberlere inanmayın!	30
kuşku yok	33
defterinde gömleğim	36
jose'nin göğü	40

çekirdek

güzel uçurum	47
--------------	----

uzaktan, çok uzaktan arkadaşlarım geliyor

yorgun bir hayatla, ben yenilmekten

uzun bir keder gibi senin yüzünde

gezinen ve bir kayayla ağrıya tutunan o çürük

ben, öyle uzak öyle ağrılı bir geçmiş için

bir kahır keseriyle doğramaya koşuyorum kendimi

trenden hızlı rüzgârdan eski

gidip geliyorum, gidip geliyorum...

kolsuz bir gömlekle

içimdeki çıldırmaya

kirmizikedi.com
/kirmizikedikitap
/krmzikedikitap
/kirmizikedi yayinevi

